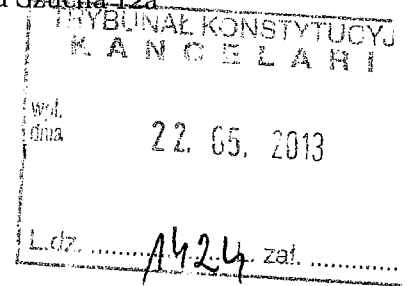

Warszawa, dnia 20 maja 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący:

Z O
ul.

reprezentowany przez:

radcę prawnego Ewę Hofman

ul. Mikołajska 17/3

02-455 Warszawa

Sygn. akt Ts 113/13

**Uzupełnianie braków formalnych
skargi konstytucyjnej**

Działając w imieniu mojego mocodawcy Z O , w odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, które otrzymałam dnia 13 maja 2013 r., wskazuję co następuje.

Ad 1) Ostatecznym w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji orzeczeniem organu władzy publicznej, z którym Skarżący łączy naruszenie przysługujących mu praw lub wolności konstytucyjnych jest **postanowienie zawarte w wyroku z dnia maja 2012 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w O , sygn. akt (punkt wyroku)- dalej „Postanowienie”**.

Ad 2) Pomimo, że art. 421 KPK (Kodeks postępowania karnego, Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) nie został wymieniony wprost w treści Postanowienia, **był on podstawą Postanowienia w taki sposób, że na podstawie tego przepisu Postanowienie było niezaskarżalne i w związku z tym stało się ostateczne z chwilą jego wydania. Art. 421 KPK wpłynął więc na sposób i moment ukształtowania praw Skarżącego przez Postanowienie.**

Wskazać przy tym należy, że przepisy przewidujące brak możliwości wniesienia środka zaskarżenia od danego orzeczenia nigdy nie stanowią podstawy jakiegokolwiek orzeczenia w takim rozumieniu jak przepisy prawa materialnego, na podstawie których wydane jest orzeczenie. Nie można jednak wykluczyć, że przepis, który uniemożliwia wniesienie środka zaskarżenia może być niekonstytucyjny, zatem powinna istnieć możliwość zaskarżenia takiego przepisu.

Z ostrożności procesowej, pragnę wskazać, że ocena Trybunału, czy art. 421 KPK był podstawą Postanowienia, stanowi merytoryczną, a nie formalną ocenę Sądu, zatem nie może skutkować odrzuceniem skargi konstytucyjnej. Skarżący niniejszym wywiązał się ze swojego obowiązku wskazania swojej argumentacji przemawiającej za tym, że art. 421 KPK był podstawą zaskarżonego Postanowienia.

Ad 3) Skarżący wyjaśnił w skardze konstytucyjnej w sposób wyczerpujący w jaki sposób przepisy stanowiące przedmiot skargi prowadzą do naruszenia praw podmiotowych wyrażonych w przepisach Konstytucji wskazanych w skardze. Streszczając i systematyzując argumentację zawartą w skardze, niniejszym wskazuję, że **zaskarżone przepisy prowadzą w następujący sposób do naruszenia praw podmiotowych wynikających z art. 2, art. 21, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 42 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1-3 Konstytucji:**

- a) Art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) – dalej „upn”, narusza prawo podmiotowe wynikające z art. 42 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji, a mianowicie prawo do bycia ukaranym tylko w razie popełnienia czynu karalnego. Art. 70 ust. 1 nie przewiduje bowiem obowiązku badania przez Sąd, czy właściciel pojazdu miał jakikolwiek związek z popełnionym za ich pomocą przestępstwem i w związku z tym pozwala legalnie poddać represji karnej osobę, która nie dopuściła się żadnego przestępstwa.
- b) Art. 70 ust.1 upn narusza prawo podmiotowe wynikające z art. 21 i art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji, a mianowicie prawo własności. Art. 70 ust. 1 upn pozwala bowiem na pozbawienie prawa własności osoby, która nie popełniła przestępstwa, pomimo, że nie jest to uzasadnione koniecznością wprowadzenia takiego ograniczenia ani nie istnieje żaden związek funkcjonalny tego ograniczenia z realizacją jakichkolwiek wartości wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji. Pozbawienie własności nie jest uzasadnione bezpieczeństwem państwa, porządkiem publicznym, ochroną zdrowia i moralności publicznej, czy też wolnością lub prawami innych osób. W przypadku orzeczenia przepadku pojazdu osoby niewinnej, pozbawienie własności nie spełnia roli prewencyjnej wobec sprawcy, który nie poniósł w związku z przypadkiem żadnych dolegliwości ekonomicznych związanych z popełnionym przez niego czynem. Zaskarżony przepis nie wpływa na przestrzeganie porządku publicznego, pozostaje natomiast w rażącej dysproporcji do ciężarów nakładanych na obywatela, a jej efektem nie jest sprawiedliwa kara dla sprawcy (gdyż negatywne konsekwencje popełnienia przestępstwa poniósł Skarżący, a nie sprawca). Art. 70 ust. 1 upn nie spełnia zatem przesłanek niezbędności, proporcjonalności ani przydatności wyrażonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji, które powinny usprawiedliwiać ingerencję w prawo własności.
- c) Art. 70 ust. 1 upn narusza prawo podmiotowe wynikające z art. 32 w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji, a mianowicie prawo do równego traktowania w związku z prawem własności. Art. 70 ust. 1 upn daje bowiem możliwość orzekania przepadku według uznania sędziego, który może legalnie pozbawić własności zarówno osobę, która przykładowo czerpie zyski z przestępczej działalności osób trzecich, jak i osobę niewinną, która nie miała świadomości celu, w jakim osoba trzecia będzie posługiwała się należącym do niej przedmiotem. Jednocześnie, brak uwzględnienia w art. 70 ust. 1 upn przesłanki orzeczenia przepadku w postaci winy właściciela przedmiotu objętego przypadkiem,

pozwała na wydanie dwóch skrajnie odmiennych orzeczeń w przypadku identycznych stanów faktycznych. W konsekwencji, art. 70 ust. 1 upn pozwała na odmienne traktowanie obywateli znajdujących się w tej samej sytuacji faktycznej.

- d) Art. 421 KPK narusza prawo podmiotowe wynikające z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji, a mianowicie prawo do sądu rozumiane w tym wypadku jako prawo do dwuinstancyjności postępowania sądowego. Dwuinstancyjność postępowania powinna być wymagana w odniesieniu do postanowienia o przepadku, skoro o przepadku orzeka merytorycznie sąd, działając jako organ rozpoznający sprawę od początku do końca. W takim przypadku konieczne jest zapewnienie osobie pozbawianej własności możliwości kontroli instancyjnej orzeczeń kształtujących zakres jej praw. Przepis art. 421 KPK takiej możliwości nie przewiduje, co w sposób oczywisty narusza prawo do sądu w postaci prawa do dwuinstancyjności postępowania sądowego.

radca prawny
Ewa Hofman
WA - 7754